

To smukke Sange.

Den Første:

O kjæreste Venner, en Sang jeg vil skrive.

Den Anden:

En Ridder saa bold og en Frosken saa grand.

S Kjæreste Venner en Sang vil jeg skrive, Jeg derved urolige Tanker bortslaaer, Taalmodig bør vi udi Verden at stride, i Modgang og Medgang hvorledes det gaaer; Her møder vi Kummer og sorgfulde Dage, Som jeg i min Ungdom ei vidste udaf, Bedrøveligt er det at tænke tilbage, Langt bedre saa var det at ligge i Grav.

Vi Alle maae svæve i fremmede Lande, Hver føler sin Plage og klager sin Nød! Endeel har stor Møie for Rigdom at samle, Endeel maa nu sørge for dagligt Brød; Endeel maa sin Hülse i Ungdommen tabe, Endeel synes Tiden saa sørgelig gaaer; Derover jeg stedse maa sukke og græde, Nei aldrig i Verden meer Glæde jeg faaer.

Nu seer jeg at Folket de vil mig behyve, Nu synes jeg Tiden den falder mig lang; Derover jeg stedse maa sukke og græde, Jeg kan ei beskrive min sørgelige Stand; Hvor jeg mig vender mit Hjerter det brænder, De daglig over sin Falskhed og Svig; De bitterste Staaer de til mig udsender, De agter at tage min Vre fra mig.

Tungt er det at stride mod brusende Volger, Og slide sin Ungdom i sørgelig Stand, En Mængde paa listige Maader mig følger; Som de mig paafører af Laster og Stam; Taalmodig saa bør jeg modtage de Plager, Som de mig paafører af Avind og Had, Saa gjerne jeg gif i de nederste Gader, Naar jeg kunde leve fornøiet og glad.

V box 10:289

Jeg nylig har skuet et Træ udi Lunden, Med prydede Blade saa vorte det op: D onseligt var det af Stammen oprunden, Dg deiligt, som sidder paa Libaons Top, Nu er det bedækket med giftige Tunger og hastig en falmende Stikkelse faaer, Nu seer jeg mig lige det har jeg fornemmet, Alt siden jeg fyldte mit nittende Aar.

Misundelse teer sig paa mange Slags Maader, See Abel derover maatte miste sit Liv; Job og Jeremias de Klage derover, Alt de var undfangne i Moderens Liv; Susanna uskyldig for Retten blev kaldet, To Vidner med listige Tunger fremgaaer; Dg gif det saaledes, som Ordsproget lyder, Alt Falskhed sin Herre paa Halsen dog slaaer.

Hvorfor skal jeg følge de jordiske Plager, Hvorfor skal jeg fyldes med Avind og Had? Nu maa jeg med Belliams Asen mig klage, Jeg faaer udaf Svøben uskyldige Slag; Hofera de listige Tunger jeg smagte, Som skarpest bestrevet et tveægget Sværd, Hugormer og Drager de Guder ei haver, Saa snart kan de fordærve baade Legem og Sjæl.

Nu maa jeg det onselige Cana forglemme, Nu maa jeg i Orken henføre min Lid, Jeg haaber den sørgelige rødrende Stemme, Skal engang forvendes til Glæde og Fryd; Endsskøndt jeg foragtes, forfølges og hades, Snart svinder de Dage jeg haver igjen. Jeg haaber at Sjælen til Himlen tages, Dg Legemet faaer udi Graven sit Hjem.

Jeg slutter min Sang med en sørgelig Stemme Jeg kan ei tilfulde beskrive min Nød, Min Fader af Alder til Graven maa trænge; hver Dag jeg maa vente at sive ham død; Min Moder er borte det maae jeg beklage, Hun kan mig ei trøste hvor skal jeg nu hen? Den eneste Trost, som jeg haver tilbage, At vi uden Møte maa samles igjen.

Mel. Midnattens Maane gif Skyen forbi.

En Ridder saa bold og en Froken saa grand,
De satte sig ned i det Gronne;
De talte om Kjærligheds Erklæring til hverandre,
Den tappre Hr. Lanzon og Froken forsand,
De talte med Dine de skjøne.

2. Han sukked og sagde, i Morgen den Dag,
Jeg skal til Fienders Lande.
Det falder mig ind i mit Sind her jeg staaer
En rigere Frier og Kjærest du faaer,
Dg kan faae min Plads ved din Side.

3. Alt Ridder! af Ridder! var Jomfruens Svar:
Du gjor mig rørt ved den Tanke,
Den hellige Jomfru til Vidne jeg ta'er:
Jeg lever eller dør, ja min Haand den du har
Skal dig og ingen anden tilhøre.

4. Om nogen skulle ville indsnige sig i min Hu,
Dg ville mig Landzon frarive:
Min Stoltthed, min Hovmod den straffer da Gud,
Saa kommer du tilbage og fordre vil din Brud,
Dg rykker mig ned under Jorden.

5. Den Ridder drog bort fra den Jomfru med Graad
Alt hen til den Fiendes Lande,
Knapet Aaret var forløben, da gif Solhverven om,
Saa kom der en Baron udi glindsende Gestalt,
Dg tilbød den skjøne Jomfru Haanden.

6. Hans ridderlige Smykke og Armbaand af Guld,
Det gav hendes Sind til at bløde:
Hans udbroderte Kjorlel og guldsmidde Bryst,
Hendes Hjerte og Sind til ham snarlig fik Lyst,
Dg flur de til Brylluppet haster.

7. Ja Præsten modtog det velsignede Par,
De drak af guldprydet Horne:
De Gjæster de sad omkring Bordet alt der,
Dg Binsfasten stjæntes for Alle og Enhver,
Til Jordenslaget hundred over Jorden.

8. Den allerførste Hofmand ved Bordet blev spurgt
En Gæst, som der sad, var ubuden,
Han sad uden Lemmer, han sad uden Ord,
Hans Dine stode ei paa Gæster eller Bord,
Dem havde han fastet paa Bruden.

9. Ungstlig og bævende har den nu sad
Af Skæft sadde Gæsterne stille;
Tilfaldt sagde Jomfruen med Dmhed, jeg beer
D tappre skjon Ridder fælb Hjelmhatten ned
Dg værdige os at skue dit Ansigt.

10. Ja knapt havde Jomfruen udtalt disse Ord,
For Hjelm af Hovedet falder;
D Gud! hvilket Syn, hvilken græsfelig Gestalt,
Hvad tror og hvad tænker den, som raader overalt,
Naar en Død sig her viser for dem Alle.

11. Af Jomfru! af Jomfru! var Ridderens Svar,
Du kan jo vel mindes dine Eder;
Din Stolthed, din Hojmod, den straffe maa Gud,
Nu kommer jeg tilbage og fordre vil min Brud
Dg rykke dig ned under Jorden.

12. Den Jomfru omfavnede den Ridder med Graad
Forgjæves af Jammer man hørte:
Men han med sit Kov gjennem Jorden forsvandt,
Saa vi slet aldrig mere den skonne Jomfru fandt,
For Spøgelsefset hende bortførte.

13. Hvert Aar fire Gange hun sees der igjen,
Naar Midnat har lagt sine Binger;
Hun dandser i brudelig Smykke saa peen,
Dg raaber: Hr. Landzon, min kjæreste Ven,
Dg Loftet, som jeg haver brydet.

14. Ja der dandser Spøgelse i græsfelig Skraal,
Som Blodet af Hjernefaller drifter,
De drifter da sammen med muntert Skraal,
Dg raaber: Hr. Landzon, vær tapper i dit Skjold
Dg Skaal for din trolose Pige.